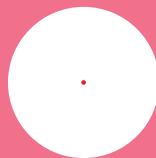
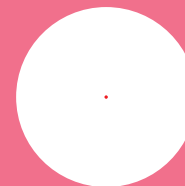
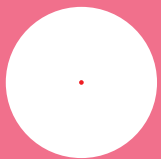

สู้ๆจ้ะ...ที่หายไป

พื้นที่

ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมายไว้ว่า พื้นที่ หมายถึง ขนาดของพื้นผิว, อาณาบริเวณ, ลักษณะของพื้นดิน แต่หากกล่าวกันโดยทั่วไป เมื่อพูดถึงพื้นที่ ความหมายหลักที่คนเราเข้าใจกันน่าจะอยู่ที่คำว่า อาณาบริเวณ เสียมากกว่า

“อาณา” นั้นหมายถึง อำนาจปกครอง

ส่วน “บริเวณ” คือ ขอบเขตที่กำหนดไว้

เมื่อนำมารวมกัน

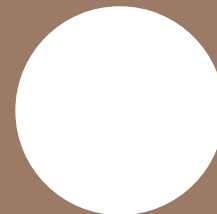
อาณาบริเวณ

จึงอาจแปลความได้ว่า

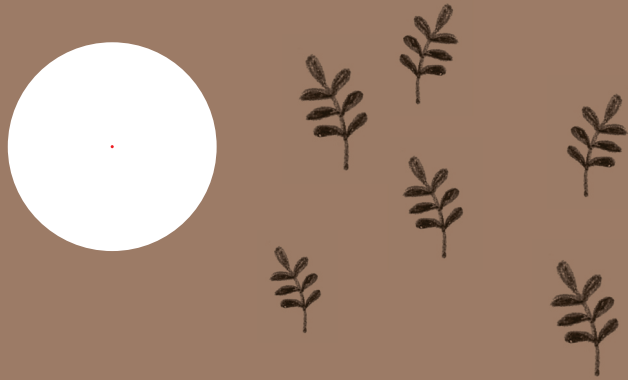
พื้นที่ที่มีขอบเขตแน่นอน

ที่อยู่ภายใต้อำนาจปกครอง

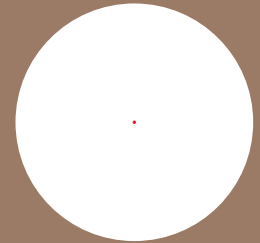
ของผู้เป็นเจ้าของ

คนเราทุกคนล้วนต้องการพื้นที่ส่วนตัวเป็นของตนเองกันทั้งนั้น
แต่จะว่าไป ไม่ว่าสิ่งมีชีวิตชนิดใดก็ล้วนต้องการพื้นที่ส่วนตัว
เป็นของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นแพนด้าในสวนสัตว์เปิดเชียงใหม่
ต้นตะเคียนอายุ ๖๐ ปีในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว หรือแม่แต่ว่า
หมีน้ำกล้วยเขมที่ลอยอยู่กลางทะเลอันดามัน ไม่ว่าพื้นที่นั้นจะเล็ก
หรือใหญ่ก็ตาม แต่มันก็คือขอบเขตที่เราผู้เป็นเจ้าของสามารถ
ปกครองได้ และหากเต็มคำว่า ปลอดภัย เข้ามา พื้นที่แห่งนั้น
ก็คงจะหมายถึง บ้าน นั่นเอง

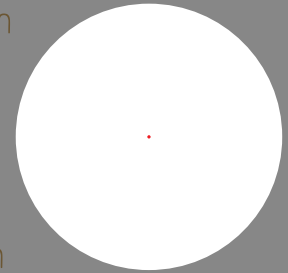
แล้วจะเป็นอย่างไร หากบ้านที่เคยอยู่
ไม่ปลอดภัยอีกต่อไป

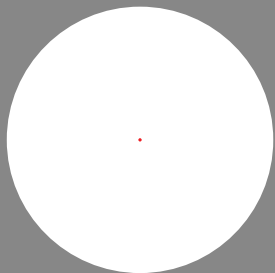
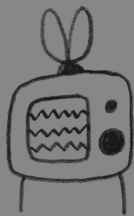

จะเป็นอย่างไร หากบ้านที่เคยอยู่
ถูกรุกรานโดยสิ่งแปลกปลอม

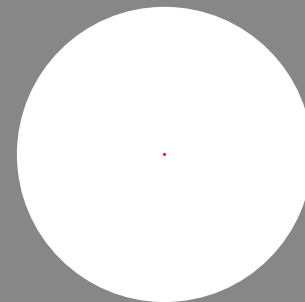
สังคมที่เราพบเจอทุกวันนี้ พื้นที่สาธารณะที่เปิดกว้างเพิ่มขึ้น
ในขณะเดียวกัน พื้นที่ส่วนตัวก็ถูกรุกรานหายไปเรื่อยๆ แทบทุกที่
ที่เราไป ล้วนเป็นที่สาธารณะทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นบริเวณป้ายรถโดยสาร
กลางเมืองใหญ่ รีสอร์ทที่พักหรือบริเวณอุทยานแห่งชาติที่จัดให้เป็น
แหล่งท่องเที่ยว หรือจะเป็นสะพานลอยในย่านเศรษฐกิจ ไปจนถึง
บาทวิถีหน้าร้านขายของชำในแถบชุมชนคนจีน ที่สาธารณะเหล่านี้
เราสามารถทำอะไรก็ได้ เพียงเพราะเชื่อมั่นบอกอยู่ว่าเป็นพื้นที่สาธารณะ
หากเรามองเห็นคนกำลังคายหมากรังทั้งตรงป้ายรถเมล์ หรือพบคน
กำลังวางแก้วกาแฟพลาสติกที่เต็มหมดแล้วเหลือแต่น้ำแข็งลงข้างขอบ
ฟุตบาท มันก็คงเป็นเรื่องปกติธรรมดา
ที่เกิดขึ้นอยู่แล้วในชีวิตประจำวัน
คงไม่มีใครวางพอที่จะมาบอกคน
เหล่านี้ว่า มันไม่ถูกต้อง แล้วมาเดิน
เก็บขยะพวกนี้ออกไป และถึงมีคนที่ทำ
แบบนั้น เขาคงจะโดนจับ
อยู่ในยุคปัจจุบันนี้ เพราะทุกคนคิดว่า
มันไม่ใช่หน้าที่ของเขา

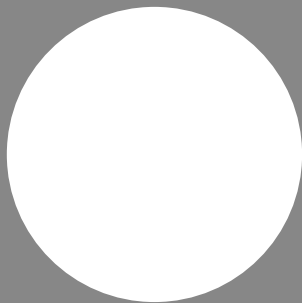
เหตุการณ์เช่นเดียวกัน
แต่หากเกิดในสถานที่ต่างไป
ถ้าป้ายรถเมล์นั้น และขอบ
ฟุตบาทที่ว่า กลายเป็นห้องนั่งเล่น
ในบ้านของเรา คงไม่มีใครพอใจ
ที่จะปล่อยให้ใครทำเรื่องแบบนี้
แน่นอน และเจ้าของบ้าน

คงจะต้องรีบมาว่ากล่าว
ตักเตือนผู้ที่มาทำเช่นนี้
อีกทั้งเขาคงรีบมาเก็บกวาด
ทำความสะอาดสิ่งสกปรกนี้
อย่างรวดเร็ว ที่เป็นเช่นนี้ก็เพียง
เพราะเชื่อมั่นบอกอยู่ว่าเป็นพื้นที่ส่วนตัว
เป็นบ้านของเรา บ้านของเราที่ถูกรุกราน

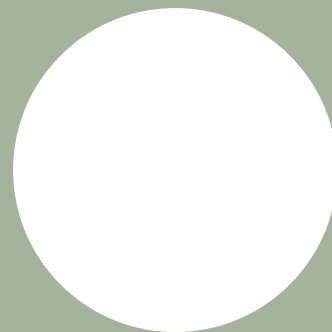
แล้วมันจะเป็นไปได้ไหม
หากเรานำความรู้สึกนี้ไปใช้ให้ครอบคลุม
มากขึ้น นำความหมายของคำว่า “บ้าน”
ไปหมายถึงบริเวณที่มากกว่านั้น

บ้านของเราคงจะใหญ่ขึ้นและ
ร่วมกันอีกเยอะ หากเราเปิดใจ
โลกใบนี้ที่เราเปลี่ยน

เราคงจะมีพื้นที่ส่วนตัวที่มากขึ้น
ให้กว้างขึ้น และมาร่วมกันดูแล
มาเรียกมันรวมกันว่า “บ้าน”

เมื่อมาลอง พิจารณาดู

แค่คำว่า ส่วนตัว กับ สาธารณะ

ทำให้การกระทำของเรา แตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิง
ในยุคที่ผู้คนเรียกร้องสิทธิของตน อย่างมากมาย แต่ละเลยกับหน้าที่
ที่พึงกระทำ เราพยายามทุก วิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงภาษีหรือ
จ่ายภาษีให้น้อยที่สุด เพราะ มันเป็นสิทธิที่เราทำได้ แล้ว
เราก็ให้เหตุผลกับตนเองและ ผู้อื่นว่าหน้าที่ที่ต้องทำเพื่อ
ส่วนรวมนั้นก็เป็นหน้าที่ของ รัฐที่จะใช้เงินภาษีที่เราจ่าย
ไปน้อยที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ นั้นไปจ้างคนมาดูแล

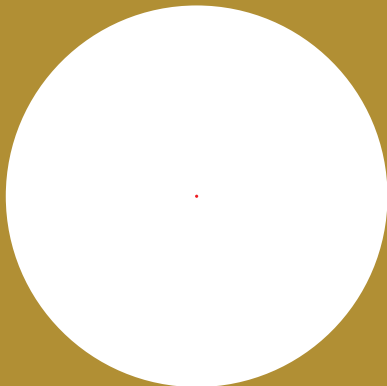
เพราะมันไม่ใช่บ้านของเรา
อย่างนั้นหรือ

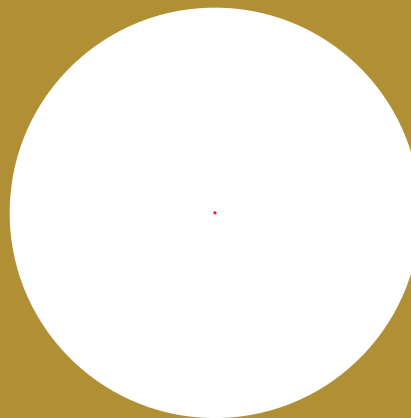
หรือเพราะมัน
เป็นพื้นที่สาธารณะ
ไม่ใช่พื้นที่ส่วนตัว
ที่เราต้องดูแล

ทุกวันนี้ พื้นที่ส่วนตัวลดน้อยลงไปเรื่อยๆ
เพราะพื้นที่สาธารณะที่เพิ่มขึ้น หรือเพราะความเห็นแก่ตัว
ที่แผ่ขยายไปได้แค่รอบๆตัวของเราเอง เราจึงมองเห็นแค่
เพียงว่าพื้นที่ที่เรายืนอยู่เท่านั้นที่เรามีหน้าที่ต้องดูแล
ยิ่งความเห็นแก่ตัวมากขึ้นเท่าไร พื้นที่ส่วนตัวก็ยิ่งน้อยลง
เท่านั้น แล้วเราจะรอให้มันน้อยลงจนเราไม่มีพื้นที่
ที่จะยืนอยู่เลยหรือ

เมื่อพื้นที่ส่วนตัวหายไป
ก็เป็นธรรมดาที่ผู้คนจะต้อง
เริ่มไขว่คว้าหาพื้นที่ให้ตนเอง
มีจุดยืนเพิ่มขึ้น ไม่ทางใด
ก็ทางหนึ่ง ไม่ว่ามันจะเป็นการ
รุกรานพื้นที่ของใครก็ตาม
หรือไม่ว่าพื้นที่นั้นจะมีอยู่จริง
หรือเป็นเพียงมายาคติ
ที่สร้างร่วมกัน

โลกหมุนไปทุกวัน การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้เสมอ สังคมเมืองขยาย
ขนาดขึ้น ชุมชนแปลงสภาพ รูปแบบวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไป จากเดิมที่เรา
เรียนรู้กันมา เริ่มต้นที่การล่าสัตว์ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม
เทคโนโลยีสารสนเทศที่เข้ามามีบทบาทมากขึ้น การติดต่อสื่อสาร
ที่ทุกเรื่องไม่ว่าจะเล็กน้อยแค่ชักโครกที่บ้านกดไม่ลง ไปจนถึงเรื่อง
ใหญ่โตอย่างการลงนามในสนธิสัญญาระหว่างประเทศกลายเป็นเรื่อง
จำเป็นเหมือนกันที่จะต้องประกาศให้สังคมรับรู้

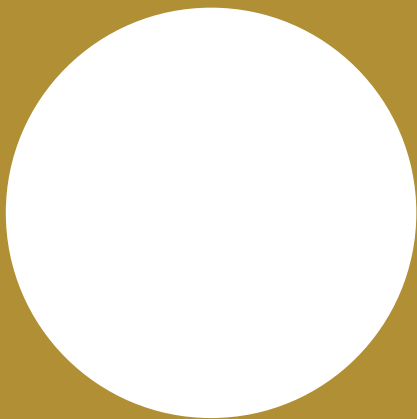
สังคมในโลกสมัยเติบโตอย่างรวดเร็ว

พื้นที่สาธารณะในอินเทอร์เน็ต

ชุมชนออนไลน์ผุดขึ้นมามากมายเพื่อตอบสนอง

ความต้องการของมนุษย์ ข่าวสารมากมาย

ถูกแลกเปลี่ยนผ่านกันไปมาอย่างต่อเนื่อง

หากเราลองมานั่งนึกดู การที่แนวคิดการดำเนินชีวิตของผู้คน
แตกต่างกันไปจากเดิม เราให้ความสำคัญกับโลกที่สว่างงามในสังคม
ออนไลน์ นั่นคงเป็นเพราะเราสามารถเลือกได้ที่จะมองโลก
เฉพาะด้านที่งดงาม ด้านที่ผู้คนทั้งหลายต่างสร้างภาพลักษณ์
ที่ดูดีไปอนให้แก่อันแสนมอ มันคงจะดีกว่าการต้องออกมาอมรับ
โลกแห่งความจริงที่ว่า เราเป็นเพียงคนธรรมดา
ที่ไม่มีใครให้ความสำคัญถ้าเขาไม่ได้

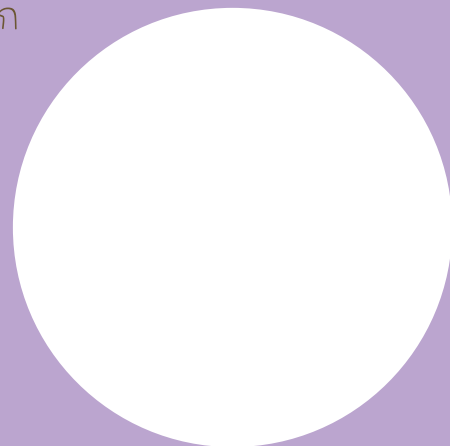
รับผลประโยชน์จากเรา โลก

แห่งความจริงที่ไม่มีใคร

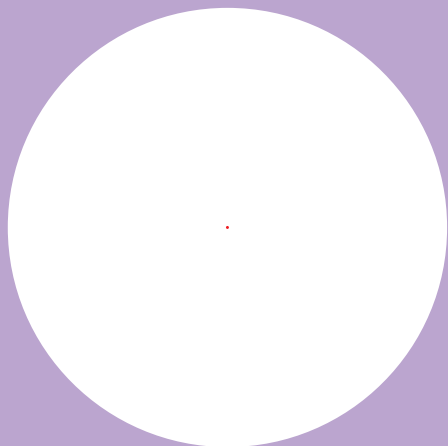
คิดจะช่วยเหลือใคร

อย่างจริงใจโดยไม่

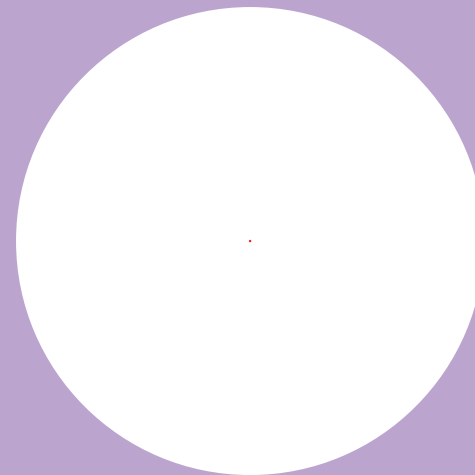
หวังผลตอบแทน

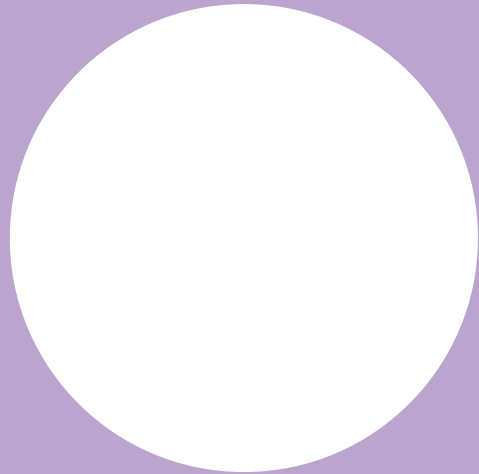
แล้วโลกแห่งความจริงที่โหดร้ายนี้ มันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน
ไม่มีใครอยากอยู่ บนโลกแบบนี้

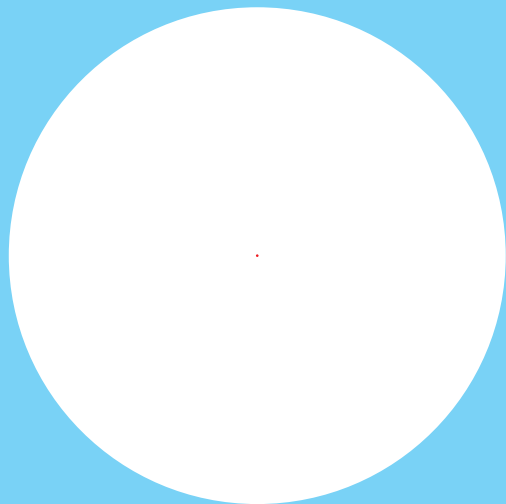

การหาจุดเริ่มต้น ของมันคงไม่มีความ
จำเป็นเท่ากับการหา วิธีที่จะอยู่ร่วมกับมันให้ได้

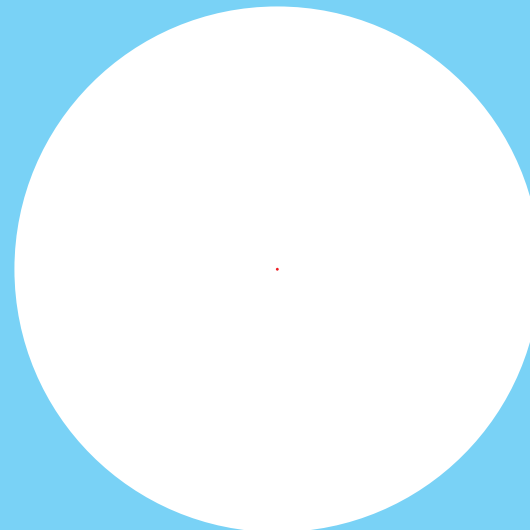

สังคมเมืองที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นไปทุกวัน บีบบังคับให้คนเราต้องปรับตัว
ตามให้ทัน บ้านที่เคยมีอาณาเขตกว้างขวาง มีสวน มีสระ
กลับกลายเป็นกลายเป็นคอนโดขนาดมหึมาเพื่อรองรับประชากร
ที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆตอบรับกับสภาพเศรษฐกิจที่มีตัวเลขจีดีพีที่ดี
หากเราไม่ปรับตัวตาม เราก็คงอยู่รอดไม่ได้ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้
ดังเช่นทฤษฎีการคัดเลือกของชาร์ล ดาร์วิน

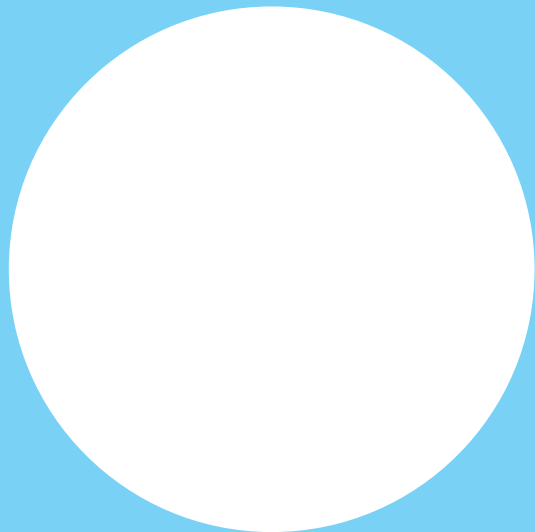

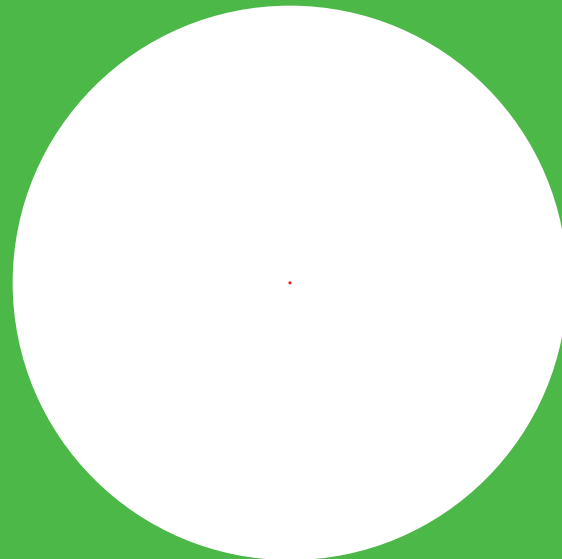
คงไม่มีใคร
สามารถ
ปฏิเสธ
สิ่งต่างๆ
เหล่านี้ได้
ไม่ช้าก็เร็ว
ไม่มากก็น้อย
มันย่อมเข้ามา
เป็นส่วนหนึ่ง
ของชีวิตเรา
ไม่ว่าเรา
จะอยู่ใน
มหานครศิวิไลซ์
อำเภอเล็กๆ
ในต่างจังหวัด
หรือแม้แต่
ชุมชนชาวพื้นเมือง
ตามตะเข็บชายแดน

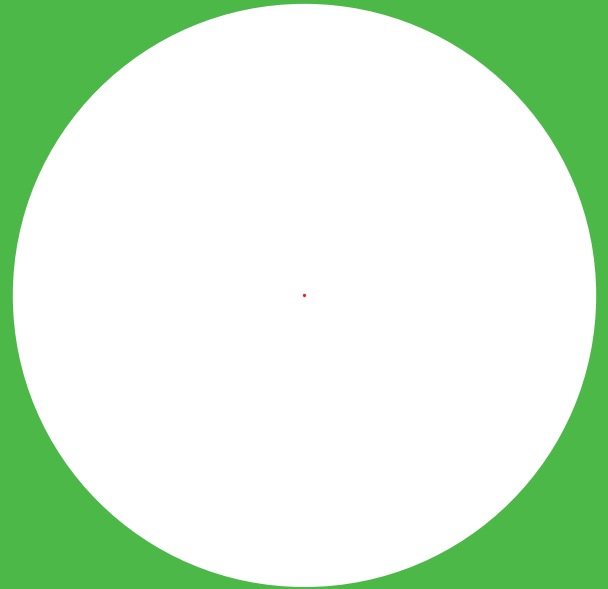
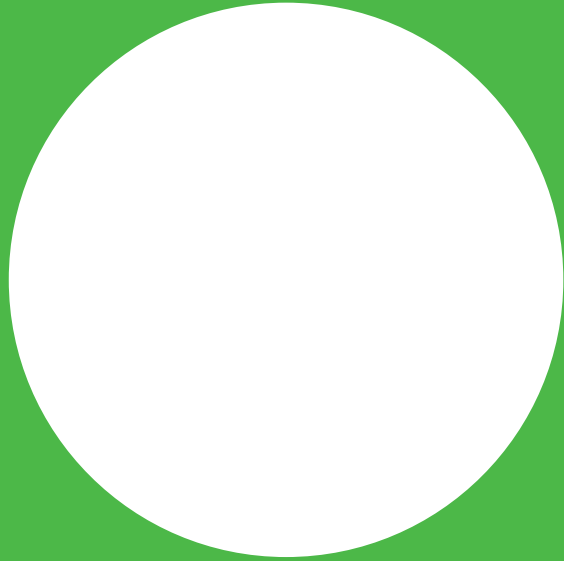
ทุกวันนี้ ได้มหาวิทยาลัยแทบทุกคน
มีโทรศัพท์มือถือที่มีฟังก์ชันมากมาย
เพียงเพื่อจะได้ไวใช้เข้าไปในโลกของ
เกมส์ที่น่าสนใจหรือนั่งพิมพ์คุยกับ
เพื่อนห้องข้างๆในช่วงคาบเรียน
ที่น่าเบื่อ

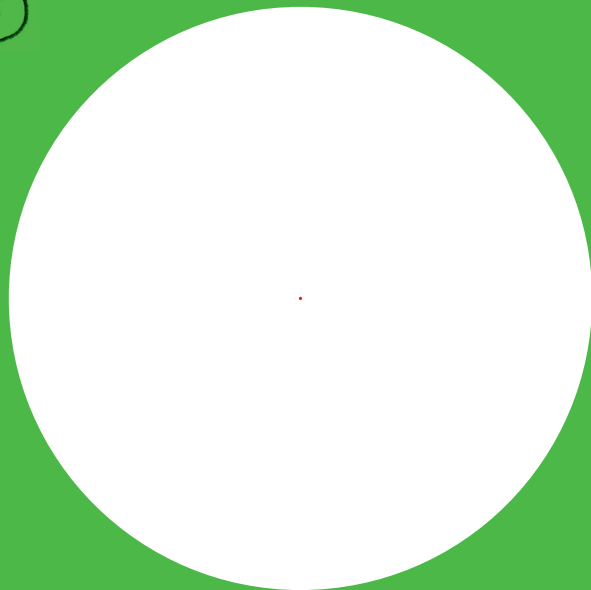
ชาวพื้นเมืองมอแกน
เปลี่ยนวิถีชีวิตจากการ
ร่อนเร่ไปตามเกาะต่างๆ
และชายฝั่งทะเล จับสัตว์
ทะเลกินมือต่อมือเพื่อดำรง
ชีวิต มาเป็นลูกจ้างขับเรือ
พานักท่องเที่ยวชมอุทยาน
รอบเกาะที่อนุญาตให้
พวกเขามีบ้านหลังเล็กๆ
เป็นของตนเองซึ่งเปิด
ให้นักท่องเที่ยวเดินชม
รอบบ้านได้ตลอดเวลา
เพื่อแลกกับรายได้วันละ
ร้อยสองร้อยบาทและ
การมีพื้นที่แน่นอนอยู่
เป็นของตนเอง

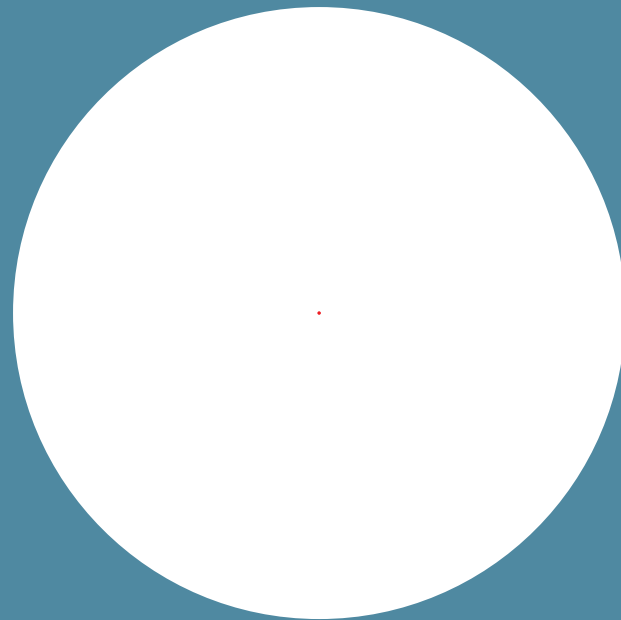
เมื่อย้อนกลับมามองที่ตัวเรา คนเมืองกรุงธรรมดาที่ใช้ชีวิตไปวันๆตามแบบฉบับ ที่วางไว้อย่างไม่รู้ตัว หากเราพอจะมีเวลา ซึ่งคงจะหาได้ยากในยุคที่ความรวดเร็วคือตัวเอกของเรื่อง มาลองนั่งนึกดู สิ่งที่เราทำ สิ่งที่เราปฏิบัติตามที่ สังคมตีกรอบไว้ มันเป็นแนวทางที่ถูกแล้วหรือ เราต้องวิ่งแข่งกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ วิ่งตามชีวิตที่มีแบบแผนของมัน เราเกิดมา เข้าโรงเรียน กวดวิชา เข้ามหาวิทยาลัย มีความรักหรืออะไรสักอย่างที่คล้ายกัน ทำงานอย่างหนัก เพื่อหวังได้เงินเดือนสูงๆ ไปเที่ยวพักผ่อนในช่วงวันหยุดที่รัฐบาลกำหนด แต่งงาน มีลูกสักคนสองคน หย่าร้าง ป่วยเพราะอาหารที่เรากินมาตลอดทั้งชีวิต แล้วก็ตาย ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว ชีวิตเช่นนี้จะน่าวิ่งตามไปเพื่ออะไร

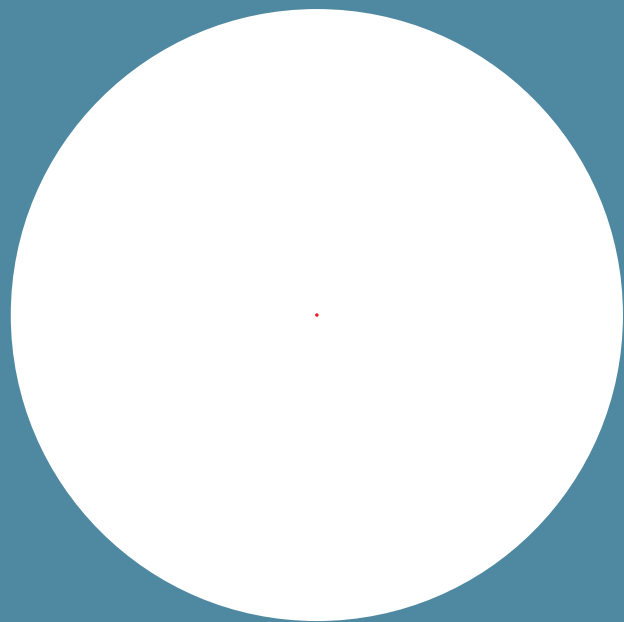

ความเร็ว เป็นสิ่งที่ดี เพราะผู้ที่รับรู้ข่าวสารได้มากที่สุด
และเร็วที่สุดย่อมมีโอกาสมากกว่า แต่ในบางครั้ง เราอาจให้ความสำคัญ
กับมันมากเกินไป จนเรามองข้ามหลายสิ่งที่สำคัญไปอย่างง่ายดาย
เพียงเพราะมัน ไม่เร็วพอ

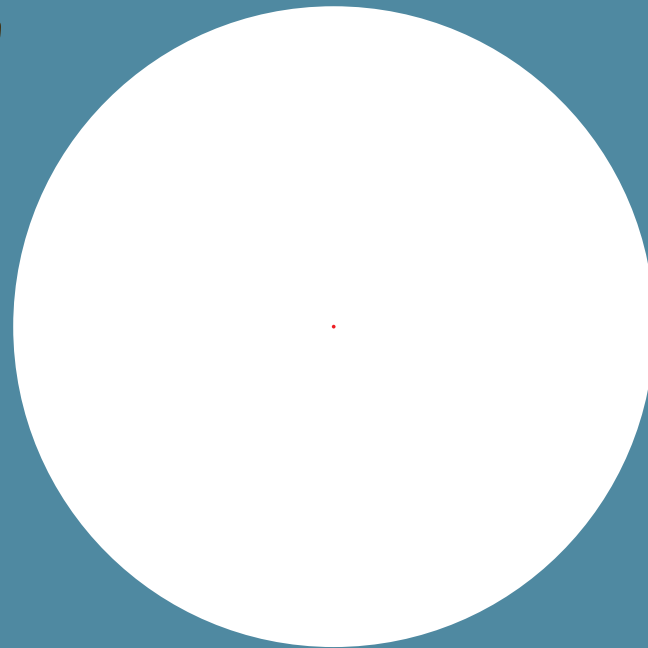

บางที ถ้าเราลองหยุดอยู่กับที่สักพัก ใช้ช่วงเวลาที่เนิบช้านี้มาคิดว่า
อะไรคือสิ่งที่สำคัญที่สุด ดังเช่นทฤษฎีควอนตัมที่อธิบายไว้ว่า หากเราต้องการทราบ
ตำแหน่งของอนุภาคอย่างแม่นยำที่สุด เราต้องทำให้มันหยุดนิ่ง นั่นคือ เราจะไม่สามารถ
ระบุความเร็วของมันได้ และในความหมายเดียวกัน หากเราต้องการทราบความเร็วของ
อนุภาคอย่างแม่นยำที่สุด เราต้องวัดความเร็วของอนุภาคนั้นในขณะที่มันเคลื่อนที่ ซึ่งเรา
จะไม่สามารถระบุตำแหน่งที่อนุภาคนั้นจะอยู่ในอนาคตได้

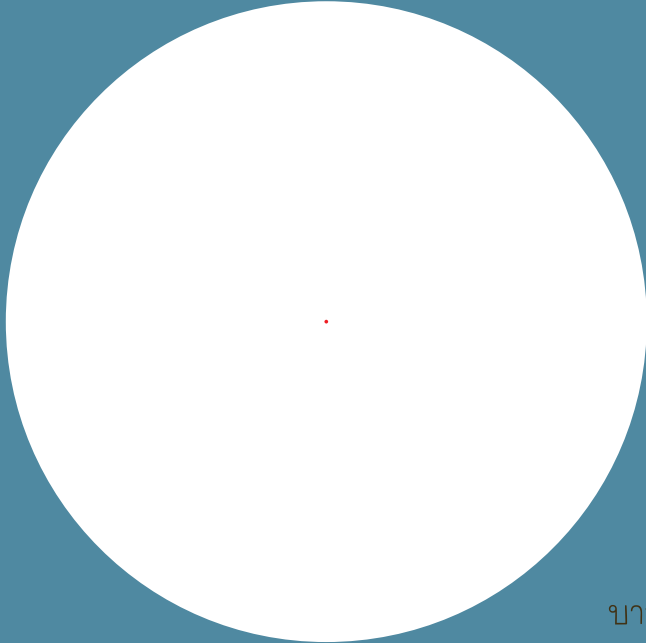

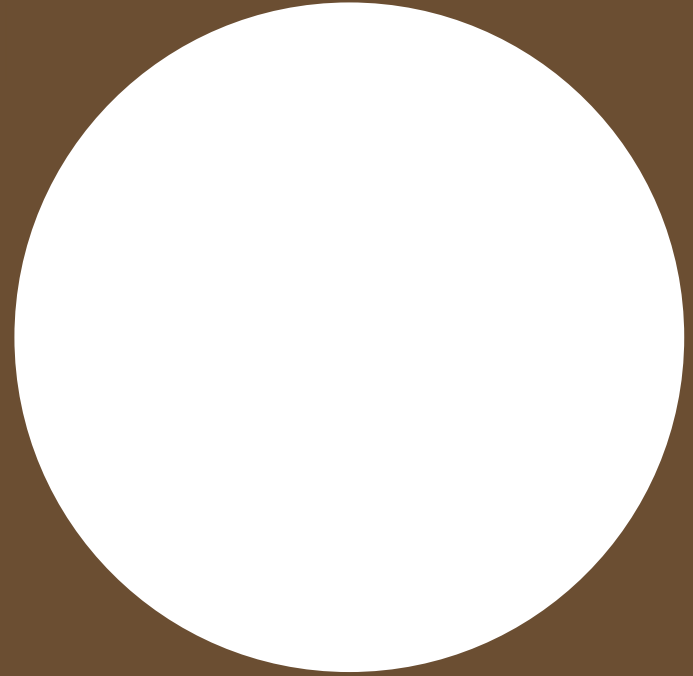
เราคงนำทฤษฎีนี้มาปรับใช้ในชีวิตเราได้เช่นกัน หากบางครั้งเราเร่งรีบมาก
เสียจนลืมไปว่า สิ่งที่เรากำลังทำอยู่นี้เพื่อที่ในอนาคตเราจะไปอยู่ ณ จุดไหน
การลองหยุดอยู่กับที่แล้วพิจารณาว่า ขณะนี้เราอยู่ที่ไหนแล้ว และเราจะไป
ทางไหนต่อดี มันก็คงจะทำให้เราสามารถแน่ใจได้ชัดเจนว่าเรากำลัง
เคลื่อนที่ไปได้ถูกทาง
อย่างที่เราตั้งใจไว้
ดีกว่าการเคลื่อนที่
ไปเรื่อยๆ
ตามทาง
เพราะกว่าเราจะ
รู้สติอีกที่
การย้อนกลับ
มาเปลี่ยนทางเดินอาจจะเหนื่อยเกินไป

หันมามองตัวตนของเราเอง ว่าทุกวันนี้ สิ่งที่เราทำไปทั้งหมดนี้
จุดหมายของเราคืออะไร เพียงเพื่อทำตามขั้นตอนที่ใครๆเขาก็ทำกัน
เหมือนการเล่นเกมส์ไปเรื่อยๆ หรือหนึ่งชีวิตเราต้องการอะไรมากกว่านั้น
มากกว่าแค่

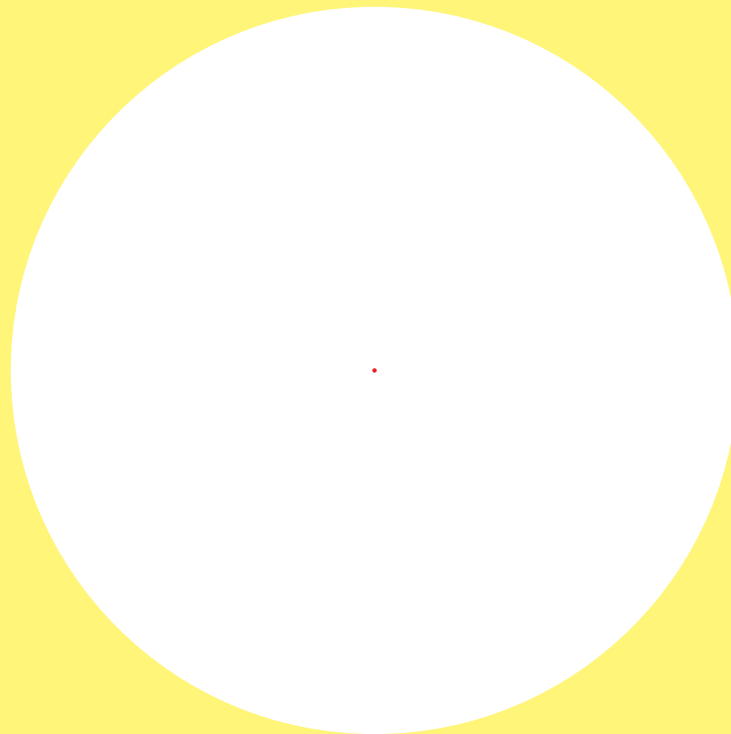
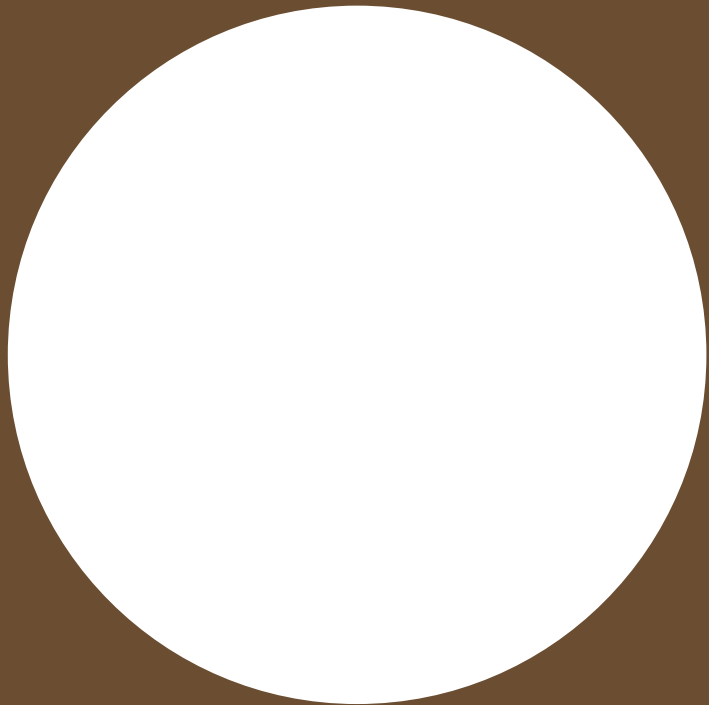
การกอบโกยทรัพยากร
จากธรรมชาติมา
เพื่อตอบสนอง
ความต้องการ
ของเราให้ใช้
แล้วหมดไป
พร้อมกับตัวเรา
หรือเราจะเหลืออะไร
บางอย่างที่ให้ไว้กับสังคม
ที่เราอยู่ สิ่งแวดล้อมที่เราอาศัย

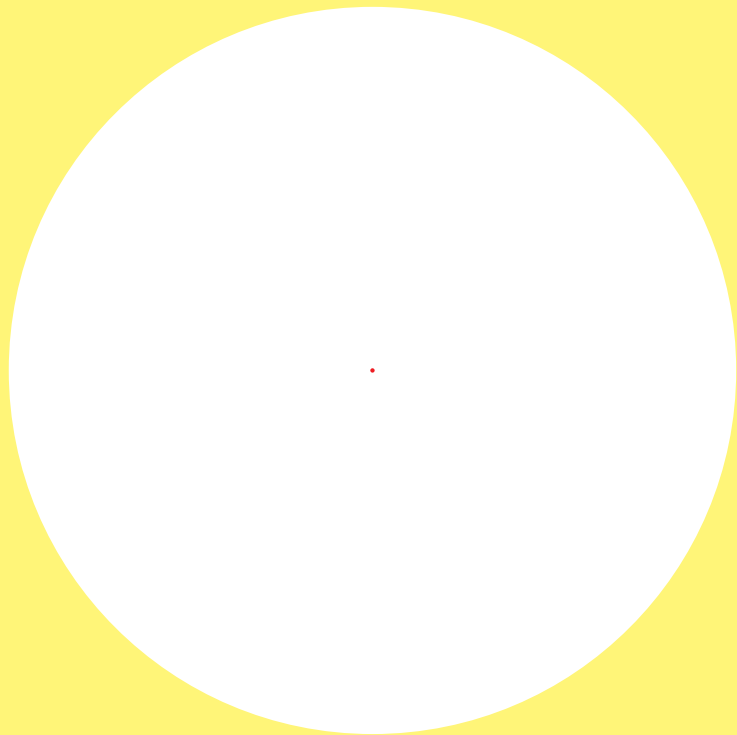

เรามีความสุขกับชีวิตที่ได้จากการให้มากแค่ไหน ลองทำอะไรเพื่อสังคม
เริ่มจากทักทายเพื่อนบ้านที่อยู่รั้วติดกันมาแรมปี แบ่งขนมให้คนที่นั่งข้างๆ
ในโรงเรียนกวดวิชา หรือจะช่วยเก็บขยะที่อยู่ตามริมฟุตบาทที่เราบังเอิญเดินผ่าน
แม้มันอาจจะดูแปลกไปบ้าง
ในยุคนี้ แต่การได้
เห็นผู้คนรอบข้าง
และโลกยิ้ม
เพราะเรา
อย่างน้อย มันก็
น่าจะคุ้มสำหรับ
การทำตัวแปลก
และเติมพลังให้ชีวิตเรา
เดินต่อไปได้อีกมากโข

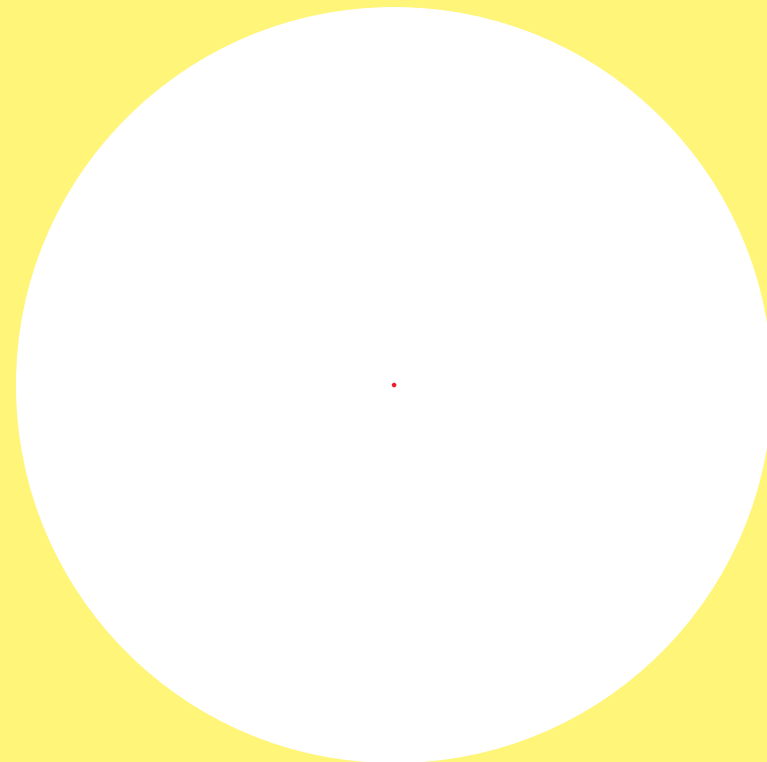
เริ่มต้นตั้งแต่วันนี้ ใช้ชีวิตให้ช้าลง ให้ความสำคัญกับสิ่งที่อยู่รอบข้างเราให้มากขึ้น
แล้วเราจะพบว่า ชีวิตนี้น่าอยู่ขึ้นอีกเป็นกอง อย่าปล่อยให้ความรวดเร็ว
พาเราไปถึงจุดหมายที่พบว่าสิ่งแวดล้อมรอบตัวเราเปลี่ยนไปจากเดิมมากจน
มันไม่น่าอยู่อีกต่อไป

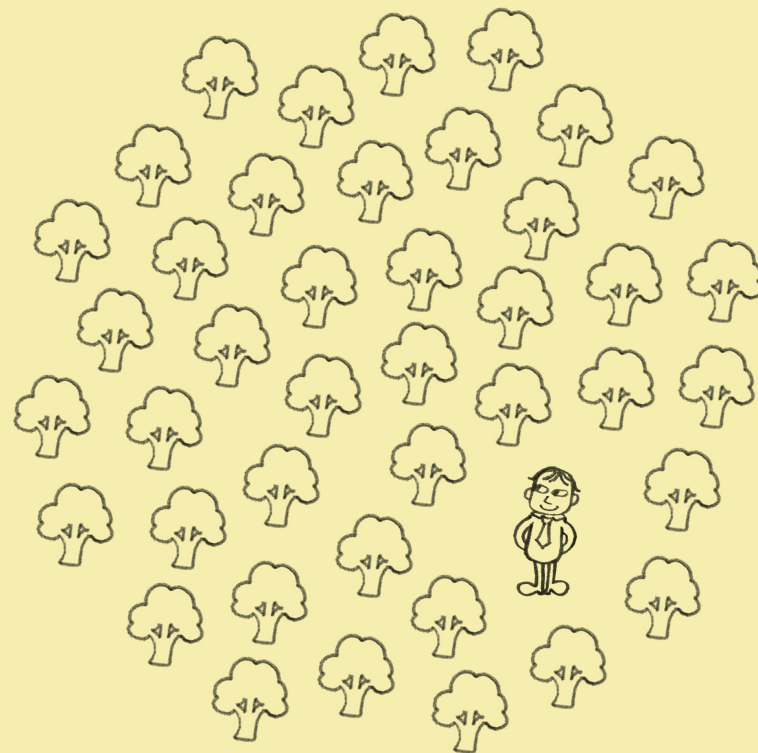
ดังที่มีผู้กล่าวไว้ว่า จุดหมายไม่สำคัญเท่าระหว่างทาง
ผู้กล่าวประโยคนี้น่าคงดีใจเป็นแน่แท้หากทำให้อีกหลายคนสามารถหันกลับมามอง
ตัวตนของเขาเหล่านั้นได้ว่า

ทั้งชีวิตนี้ ระหว่างทางที่จะไปถึงจุดหมายที่เขาต้องการ
เขาได้ทำอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อโลกใบนี้ที่เขาอยู่
สังคมที่เขาเติบโต บ้านที่เขาอิงอาศัย และพื้นที่เล็กๆที่มีให้เขายืน

แล้ววันนี้ คุณได้ลองเว้นพื้นที่ของช่วงเวลาเล็กๆให้ได้มีโอกาสทบทวนตัวเอง
กันบ้างหรือยังว่า พื้นที่ที่มีให้คุณยืนอยู่ โลกที่เป็นบ้านหลังโตของคุณใบนี้
คุณได้จัดแต่งให้มันสวยงามน่าอยู่อย่างที่คุณต้องการแล้วหรือยัง

เกี่ยวกับน้ามะเนต

เคยเรียน food tech (ซึ่งคล้ายๆ food science) ที่จุฬาฯ 1 ปี
เป็นเด็กขี้อ้ว ขี้อ้วไปเกสซ์ จุฬาฯ รุ่นที่ 70
ชอบเที่ยว (แต่เที่ยวตอนกลางวันนะ ไม่ใช่ตอนกลางคืน)
ชอบทำกิจกรรมทุกชนิด ทั้งมีสาระ และไม่มีสาระ
มารู้จัก hatch-u โดยบังเอิญ
ขณะกำลังหาที่เที่ยวและกิจกรรมใหม่ทำ
ปัจจุบัน เรียนเกสซ์ จุฬาฯ ปี3 เรียนหนัก
แต่ก็ยังเที่ยวและทำกิจกรรมอยู่
Contact : nettakai@gmail.com

ขอขอบคุณ

ลุงอ้อยและพี่ๆทุกคนในมูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์ : ที่ให้ออกสเน็ดในการพิมพ์หนังสือเล่มนี้

พ่อ แม่ อาม่า และลุงป้าน้าอาทุกคน : ที่เลี้ยงเนตให้เป็นเนตอย่างทุกวันนี้

เม้มโมรี : น้องสาวที่คอยให้ความเห็นในทุกเรื่อง

พี่ฝ่าย & พี่ซิง : ที่คอยโทรมาถามความคืบหน้าและแนะนำทุกอย่างเกี่ยวกับ art work

พี่ต้อม : สำหรับการเปลี่ยนความคิดเนตให้ออกมาเป็นรูปธรรม

พี่หนิง & พี่เบต : ที่คอยส่ง mail มาให้กำลังใจและเลี้ยงขนม ข้าว น้ำ ทุกครั้งที่เข้ามามูลนิธิ

เพื่อนๆ hatch-u ทุกคน : สำหรับมิตรภาพ บทสนทนา

และการเดินทางไปพบสิ่งต่างๆร่วมกัน อันเป็นเหตุให้เกิดตัวอักษรทุกตัวในหนังสือเล่มนี้

เปียง & แนนท : partner lab ที่คอยส่งงานและทำงานแทนช่วงที่ไม่อยู่

ก๊อฟ, วิก, แชนป์ : สำหรับการเสียสละเวลามาอ่านบทความและคอยให้คำแนะนำทั้งตัวเนื้อหาและรูปเล่ม

กล้วย & แดงโม : ที่ตื่นเต้นกับงานเขียนเนตมากและกระตือรือร้นที่จะช่วยทุกอย่างที่ทำให้

เพื่อนๆสามเสน, food, เกสซ์ทุกคน : ที่คอยรับฟังปัญหาหลายๆเรื่องของเนต

ท่านผู้อ่าน : ขอบคุณจริงๆนะคะที่อ่านมาจนถึงหน้านี้

ขอบคุณทุกคนจริงๆค่ะ

น้ามะเนต

บ้านของเราคงจะใหญ่ขึ้น และเราคงจะมีพื้นที่
ส่วนตัวที่มากขึ้นร่วมกันอีกเยอะ หากเราเปิดใจให้กว้างขึ้น
และมาร่วมกันดูแลโลกใบนี้ที่เราเปลี่ยนมาเรียก
มันรวมกันว่า “บ้าน”

